

Sygn. akt III Ca 899/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

Sędzia Sądu Okręgowego Henryk Brzyżkiewicz

Sędzia Sądu Okręgowego Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2020 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt I C 1277/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Henryk Brzyżkiewicz

Sygn. akt III Ca 899/19

UZASADNIENIE

Powódka E. S. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w Ł. na jej rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienie fizyczne i trwałe uszczerbek na zdrowiu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 czerwca 2017r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie kwoty 958,60 zł tytułem odszkodowania za utracone przez powódkę dochody wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie wskazała, że 31 stycznia 2017r. w G. na parkingu przy ul. (...), udając się do zaparkowanego samochodu, poślizgnęła się na starym nieusuniętym lodzie, w wyniku czego, doznała złamania nasady dalszej kości promiennej prawej z przemieszczeniem. Skutki związane z doznany przez nią urazem odczuwa do chwili obecnej, w związku z czym, uzasadnione jest żądanie zadośćuczynienia za ból, cierpienia fizyczne i trwałe uszczerbek na zdrowiu w kwocie 20.000 zł, tym bardziej, że na właścicielu nieruchomości - Spółdzielni Mieszkaniowej (...) - ciąży obowiązek utrzymania jej w należytym stanie, zapewniając bezpieczeństwo korzystania z niej, w szczególności zimowe

utrzymanie zewnętrznych ciągów komunikacyjnych związane z ich odśnieżaniem i posypywaniem materiałami likwidującymi śliskość nawierzchni, z czego pozwana się nie wywiązała.

Nadto podała, że odpowiedzialność pozwanego in solidum z (...) S.A. z siedzibą w Ł. wynika z faktu, że pozwana zawarła umowę ubezpieczenia OC. Ponadto powódka podała, że w związku z obrażeniami odniesionymi na skutek wypadku była niezdolna do pracy w okresie od 1 lutego 2017r. do 3 kwietnia 2017r. i przebywała na zwolnieniu lekarskim. Absencja w pracy spowodowała poniesieniem przez powódkę szkody finansowej w postaci utraconych dochodów w łącznej wysokości 985,60 zł.

Wezwaniem z 5 maja 2017r. powódka wzywała pozwaną do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienia fizyczne i trwałe uszczerbek na zdrowiu oraz odszkodowania z tytułu utraconych przez nią dochodów w kwocie 985,60 zł, jednak wezwanie okazało się bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dacie wypadku powódki udzielała Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w G., ochrony ubezpieczeniowej w ramach odpowiedzialności cywilnej z tytułu posiadanego mienia oraz zarządzania nieruchomościami. Pozwana zaprzeczyła, że do wypadku doszło na terenie pozostającym w zarządzie ubezpieczonej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G., jak również aby wypadek jakiemu uległa powódka wynikał z zawinonego działania bądź zaniechania ubezpieczonej spółdzielni, a w szczególności aby szkoda była wynikiem zaniedbań w zakresie zimowego utrzymania chodnika. Z ostrożności procesowej pozwana zakwestionowała roszczenie powódki także co do wysokości, albowiem roszczenie powódki w zakresie zadośćuczynienia należy uznać za wygórowane. Pozwana wskazała również, że powódka błędnie wskazuje datę od której winny być naliczane odsetki, albowiem zgodnie z orzecznictwem należą się one od dnia wyrokowania.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 7 marca 2019r. oddalił powództwo oraz obciążył powódkę kosztami procesu w całości pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 31 stycznia 2017r. w G. przy ulicy (...) wysiadając z zaparkowanego samochodu, stojącego na utwardzonym, wydzielonym od reszty drogi terenie pomiędzy innymi samochodami, poślizgnęła się na nieusuniętym lodzie. Właścicielem nieruchomości na którym doszło do zdarzenia była Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G., której ochrony ubezpieczeniowej w ramach odpowiedzialności cywilnej z tytułu posiadanego mienia oraz zarządzania nieruchomościami udzielała (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Pracownik Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G., ma w obowiązku w okresie zimowym odśnieżanie parkingów i chodników. Spółdzielnia posiada parkingi dla mieszkańców, które oznaczone są znakiem zakazu zajmowania miejsc poza mieszkańcami.

Po upadku powódka zawiadomiła swoich sąsiadów, którzy zeszli na dół i pomogli wrócić powódce do domu. Następnie powódka wezwała swoją córkę, która zawiozła ją, tego samego dnia do szpitala.

Pierwszej pomocy udzielono powódce na izbie przyjęć Szpitala Miejskiego nr (...) w G., gdzie rozpoznano u niej złamanie nasady dalszej kości promieniowej prawej z przemieszczeniem. Po przeprowadzonym badaniu i założeniu opatrunku gipsowego powódka wróciła do domu z zaleceniami kontroli w poradni ortopedycznej. Leczenie ambulatoryjne powódki w poradni ortopedycznej trwało w okresie od 7 lutego 2017r. do 3 kwietnia 2017r.

Powódka w związku z powstałym urazem przebywała na zwolnieniu lekarskim od 1 lutego 2017r. do 3 kwietnia 2017r. Miesięczne wynagrodzenie powódki przed zachorowaniem wynosiło 4.769,43 zł netto, natomiast w miesiącu luty 2017r. powódka otrzymała zasiłek chorobowy w wysokości 4 104,33 zł, a w marcu 2017r. w wysokości 4.448,93 zł.

Przez okres około 6 tygodni po zdarzeniu, powódce w większości czynnościach życia codziennego pomagały osoby trzecie. Po okresie rekonwalescencji, złamana ręka nie wróciła do pełnej sprawności, albowiem jest zdeformowana.

Obecnie powódka wykonuje prace administracyjne, jednak w chwili gdy współpracuje z ginekologiem odczuwa znaczny dyskomfort z uwagi na przebyte uraz.

Doznany uraz spowodował powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%, jako przebyte wieloodłamowe dostawowe złamanie dalszej nasady kości promieniowej prawej wygojone ze skróceniem i zniekształceniem osi nadgarstka średniego stopnia z towarzyszącym złamaniem wyrostka rylcowatego kości łokciowej wygojonym z brakiem zrostu, co w konsekwencji skutkuje ograniczeniem ruchomości stawu promieniowo-nadgarstkowego oraz przedramienia w stopniu miernym. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał, że nasilenie bólu i cierpienie w okresie okołourazowym należy określić jako znaczne przez okres około 7-10 dni z tendencją do stopniowej remisji. W chwili obecnej powódka może odczuwać dolegliwości bólowe związane ze zmianami pogodowymi jak również po przesileniu kończyny. Rokowania na przyszłość są dobre. Nie należy spodziewać się pogorszenia stanu miejscowego. Odnośnie różnicy w komforcie życia powódki przed wypadkiem i po zdarzeniu należy określić, że takowa istnieje i spowodowana jest trwałą dysfunkcją kończyny dominującej w zakresie nadgarstka.

Powódka pismem z 5 maja 2017r. wzywała pozwaną do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienia fizyczne i trwały uszczerbek na zdrowiu oraz odszkodowania z tytułu utraconych przez nią dochodów w kwocie 985,60 zł, jednak wezwanie okazało się bezskuteczne.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że pozwana zakwestionowała zarówno zasadę swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z 31 stycznia 2017r., jak i jej wysokość. Sąd zwrócił uwagę, że pozwany zakład ubezpieczeń ponosił odpowiedzialność za skutki zdarzenia z 31 stycznia 2017r., w takim samym zakresie jak odpowiedzialność tę ponosił podmiot ubezpieczony. Zasada odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy tj. Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. wynika z przepisów przewidujących obowiązek naprawienia szkody (w tym zadośćuczynienia krzywdzie) w reżimie odpowiedzialności ex delicto, do których należy art. 415 k.c. oraz z unormowania zawartego w art. 445 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Samoistnym źródłem zobowiązania z tytułu czynu niedozwolonego jest fakt wyrządzenia szkody (krzywdy), za którą ustawa czyni kogoś odpowiedzialnym. Niezbędne dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej jest wykazanie zaistnienia szkody (lub krzywdy) po stronie powódki, bezprawnego zachowania podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie prawidłowego stanu chodnika i parkingu, istnienia związku przyczynowego między szkodą a bezprawnym zachowaniem oraz zawinięcia zobowiązanego podmiotu. Związek przyczynowy między szkodą (krzywdą) a zachowaniem osoby za nią odpowiedzialnej musi być adekwatny, bowiem według treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Sąd doszedł do przekonania, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G. nie ponosi odpowiedzialności za powstałe zdarzenie, a w konsekwencji, że pozwana ubezpieczająca Spółdzielnie nie jest zobowiązana do spełnienia dochodzonego świadczenia. Sąd zwrócił uwagę, że bezprawność zachowania oznacza, że zachowanie jest sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym.

Odnosząc się do przesłanki zawinięcia, Sąd na gruncie odpowiedzialności deliktowej, stwierdził, że winę należy interpretować jako swoistą zarzucalność bezprawnego zachowania w postaci nagannej umyślności lub nieumyślności (lekkomyślności lub niedbalstwa), tj. takiego subiektywnego procesu decyzyjnego sprawcy, który doprowadza do celowego, zamierzonego i świadomego podjęcia zachowania, o którym sprawca wie, że jest ono bezprawne, albo co do którego może - i przy zachowaniu należytej staranności powinien - wiedzieć, że jest ono bezprawne (lub że istnieje realna możliwość, że takim się okaże). Zawinięcie sprawcy oceniane jest z subiektywizowanego punktu widzenia, a zatem o zawinięciu nie przesądza jedynie rzeczywisty przebieg subiektywnych procesów myślowych, lecz przede wszystkim to, jak procesy te przebiegają w normalnych warunkach.

Następnie sąd wskazał, że odpowiedzialność cywilną w reżimie deliktowym wywołuje nie tylko działanie sprawcy szkody, ale również i jego zaniechanie. Hipoteza art. 415 k.c. nie obejmuje jednak każdego rodzaju zaniechania

(bezczynności) - ale jedynie takie zaniechanie, które ma charakter bezprawny nie tylko z uwagi na sam fakt wywołania szkody, ale również z uwagi na istniejący normatywny zakaz tego rodzaju zaniechania. Bezprawność zaniechania ma miejsce wówczas, gdy istnieje obowiązek działania, skorelowany z zakazem zaniechania lub też zakazem spowodowania skutku, który przez zaniechanie mógłby być spowodowany.

Przenosząc powyższe przesłanki odpowiedzialności deliktowej Sąd uznał, że nie doszło w żaden sposób do zaniechania zapewnienia bezpieczeństwa pieszym, którzy poruszali się wydzielonym skrawkiem terenu przy ulicy (...) w G., na obszarze którego doszło do zdarzenia 31 stycznia 2017r.. W oparciu o zgromadzony materiał Sąd doszedł do przekonania, że obowiązek odśnieżania tego terenu nie obciążał Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. jako podmiot któremu przysługiwał tytuł prawny do nieruchomości, a powódka korzystała z tego miejsca na własne ryzyko i odpowiedzialność.

Sąd zwrócił uwagę, że podstawę prawną obowiązku właścicieli (użytkowników wieczystych) nieruchomości zapewnienia utrzymania czystości i porządku m.in. właśnie poprzez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości zawiera art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który - w wersji obowiązującej w dniu zdarzenia - stanowił, że „właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych”. Natomiast art. 5 ust. 4 pkt 3 cytowanej ustawy do obowiązków zarządu drogi należy uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, jeżeli zarząd drogi pobiera opłaty z tytułu postoju lub parkowania pojazdów samochodów na takim chodniku. Zgodnie z art. 5 ust. 5 zd. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach utrzymanie czystości i porządku na terenach innych niż wymienione w ust. 1-4 należą do gminy.

Sąd zwrócił uwagę, że powódka wskazywała, że do zdarzenia doszło na parkingu przy ulicy (...) w G.. Definicję parkingu znajdziemy w § 3 pkt. 25 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Zgodnie z rozporządzeniem przez pojęcie parkingu - należy rozumieć wydzieloną powierzchnię terenu przeznaczoną do postoju i parkowania samochodów, składającą się ze stanowisk postojowych oraz dojazdów łączących te stanowiska, jeżeli takie dojazdy występują. Sąd na podstawie materiału dowodowego uznał, że teren na którym parkują samochody nie jest parkingiem, a utwardzoną powierzchnią, oddzielną od drogi niskim krawężnikiem. Nadto wszystkie parkingi należące do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. są oznaczone zakazem zajmowania miejsc poza mieszkańcami. Taki znak nie widnieje w miejscu, w którym doszło do zdarzenia, a świadkowie wskazali, że lokatorzy stawiają zawsze samochody na „nieformalnym parkingu”, na którym nie ma wyznaczonych miejsc parkingowych, jak również, że żadne znaki nie wskazują na to, że tam znajduje się parking. Sąd stwierdził, że to, że właściciel terenu nie miał możliwości zadbania o ten teren w warunkach, w których był on cały czas zajęty przez pojazdy oraz, to że tolerował stawianie pojazdów na miejscu utwardzonym nie oznacza wprost, że jest odpowiedzialny za jego odśnieżanie.

Z tych też względów, Sąd biorąc pod uwagę powyższe przepisy, stwierdził brak podstaw do zawinionego działania Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. w przedmiocie nieusunięcia zalegającego lodu i śniegu w miejscu gdzie powódka poślizgnęła się 31 stycznia 2017r.

Apelację od tego orzeczenia wniosła powódka zaskarżając wyrok w całości.

Zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

a) na Spółdzielni Mieszkaniowej (...) nie ciążył obowiązek utrzymania w należyтым porządku zapewniającym bezpieczne korzystanie terenu i, której właścicielem była opisana wyżej spółdzielnia, w sytuacji, gdy teren na którym doszło do wypadku stanowił własność spółdzielni, która tolerowała jego wykorzystywanie przez mieszkańców jako parkingu, o czym świadczy fakt utwardzenia nawierzchni oraz brak reakcji na takie wykorzystanie tego terenu, a w

konsekwencji to na spółdzielni, jako jego zarządcy, ciążył obowiązek zapewnienia bezpiecznego korzystania z niego zgodnie z przyjętym zastosowaniem tego terenu jako parkingu dla samochodów mieszkańców.

b) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) nie miała możliwości utrzymania w należyłym stanie nawierzchni w miejscu wypadku z uwagi na fakt parkowania tam samochodów, w sytuacji gdy nie podjęła żadnych starań zmierzających do usunięcia lodu i śniegu oraz posypania tego terenu odpowiednimi środkami redukującymi śliskość, w sytuacji gdy w stosunku do innych parkingów, gdzie również zaparkowane były samochody takie działania podejmowała, a nadto nie wykazano, aby samochody te były tam zaparkowane przez cały czas.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku po przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane w wyniku wypadku obrażenia ciała wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od dnia 11 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 985,60 zł tytułem odszkodowania za utracone przez powódkę dochody wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od dnia 11 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie przed Sadem I instancji, a także zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według właściwych norm, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powódki przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w większości mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Wskazać zatem należy, że zgodnie z art. 415 k.c. obowiązany do naprawie szkody jest ten, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę.

Przesłanką odpowiedzialności na podstawie przepisu art. 415 k.c. jest w pierwszej kolejności bezprawność działania lub zaniechania sprawcy. Bezprawność tą należy rozumieć szeroko. Będzie zachodziła nie tylko w przypadku naruszenia określonych zasad postępowania regulowanych normą prawną, ale również tych wynikających z zasad współżycia społecznego. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2003r., III CK 34/02; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012r., IV CSK 579/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 655/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 287/09).

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Analizując wystąpienie w tym zakresie zaniechania, należy wskazać, że nieprzeszkodzeniem temu, aby rozwinął się niekorzystny związek przyczynowy. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, „jeżeli realizacja powinnego zachowania spowodowałaby, że nie doszłoby do naruszenia sfery dóbr poszkodowanego, wówczas zaniechanie pozostaje w związku przyczynowym warunkowym (sine qua non) z naruszeniem.” (red. dr hab. Adam Olejniczak, System Prawa Prywatnego tom 6 – Prawo zobowiązań – część ogólna, C.H. Beck 2014, s. 141).

Postępowanie pozwanej, w kontekście bezprawności zachowania, należało rozpatrywać w świetle przepisów ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 2010 z późniejszymi zmianami) co wynika z art. 2 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 2 ust. 3 ww. ustawy. W szczególności, w

kontekście poczynionych ustaleń faktycznych, była ona obowiązana do wykonania obowiązków określonych w art. 5 ww. ustawy. Przytoczyć zatem należy, że zgodnie z art. 5 ust. 4 pkt ww. ustawy do tych obowiązków należy uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, jeżeli zarząd drogi pobiera opłaty z tytułu postoju lub parkowania pojazdów samochodowych na takim chodniku. Obowiązki takie przewidziane są również w **art. 5 ust. 1 pkt 4, tj.** uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.

Niemniej jednak wskazać należy, że zakres tych obowiązków nie może być wykładany rozszerzająco, na co zwrócono uwagę m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 stycznia 2020r., (I ACa 745/19) czy w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 kwietnia 2019r. (I ACa 32/19).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie daje podstaw do przypisania winy pozwanemu. Wskazać bowiem należy, że miejsce w którym powódka doznała wypadku nie było parkingiem, co sama wskazała w zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 7 marca 2019r. Sam fakt tolerowania pewnych zachowań nie rodzi właściciela działki - w kontekście przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach -podjęcie odpowiednich czynności, w szczególności wskazanych w art. 5 ww. ustawy albowiem w tym przypadku „zwyczaj miejscowy” nie rodzi określonych obowiązków po stronie właściciela albowiem miejsca postojowe muszą spełniać określone warunki techniczne przewidziane przepisami prawa (porównaj: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 listopada 2017r., II OSK 91/17).

W świetle zatem powyższego nie było podstaw do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 31 stycznia 2017r.

Z tych też względów, apelacja podlegała oddaleniu na art. 385 k.p.c. w brzmieniu dotychczasowym wymienionego przepisu , a to na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r., poz. 1469 ze zmianami)

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a to wobec wygrania tego postępowania w całości przez pozwanego. Na zasądzone koszty składają się koszty zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 z późniejszymi zmianami).

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Henryk Brzyżkiewicz